ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 9 (69)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Eylül 1979

İşçi sınıfının savaşlarıyla aktif bağlı, ulusal çapta gelişen TKP'nin Leninci bayrağı altında ileri!

Anti-faşist kampanya

Anti-faşist kampanya, halkımızın baş düşman emperyalizme, işbirlikçi-tekelci güçlere karşı verdiği savaşlarla sıkı sıkıya bağlı olan, bu savaşlar arasından sivrilen bir eylemler dizisi oldu. MHP'nin kapatılması, can güvenliğinin sağlanması için yığınsal gösteriler, daha ileri savaşlar için bir çıkış noktasıdır. Bu eylemlerin güç birikimi, atılımı, tekelci patronların yarım milyon işçimize sıkıyönetim koşulları altında dayattıkları toplu sözleşme savaşlarını etkileyecektir. Sonra, sıkıyönetim altında yapılacak ara seçimler geliyor. Bu anti-faşist çıkışlar, demokrasi güçlerinin her alanda daha ileri kazanımlarına yol açacak niteliktedir.

Değişik sendikalara bağlı işçiler, anti-faşist gösterilerde omuz omuza yürüyerek işçi sınıfının birliğinin tabanda, savaşların içinde yaşama geçtiğini gösterdiler. Köy emekçileri, eylemlere aktif katılmakla, işçi-köylü bağlaşıklığı yolunda adımlar atmış oldular. Anti-faşist savaşım kampanyası, şövenizme, ırkçılığa, ulusal baskılara karşı Kürt ve Türk halkının ortak savaşını öne çıkaran bir eylem oldu.

Gösterileri engelleme yolunda polis, faşistler, İzmit valisi Ural gibi eli kanlı MHP yardakçıları yoğun baskı ve provokasyonlara geçtiler. Bu, devlet mekanizmasının gericilerden, faşistlerden temizlenmesinin güncelliğini bir kez daha ortaya koydu.

TKP, halkımızın tüm savaşlarını olduğu gibi, bu anti-faşist savaşım kampanyasını da vargücüyle destekledi. TKP, faşizmin kökünün ancak tekellerin egemenliğinin yıkılmasıyla, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimle kazanacağını belirtirken, bugün somut olarak yapılması gereken görevleri de gösteriyor. Bu görevler çevresinde halkın savaşlarını örgütlüyor.

Hükümet başları «Biz faşizmi oyla yendik», «MHP kapatılırsa AP güçlenir» gibi eylemsizliği körükleyen, faşizme dolaylı yoldan arka çıkan boş ve tehlikeli seçim hesapları içindedir. Bir de, seçim çalışmalarını bahane ederek anti-faşist kampanyaya seyirci kalanlar vardır. «Sol» gevezelik edip somut eylemlerden kaçanlar vardır.

TKP, burjuva reformist, sağ ve «sol» oportünist bütün bu tutumların kesinlikle karşısında yer alıyor. O, güncel anti-emperyalist, anti-faşist görevler çevresinde komünistlerin, sosyalistlerin, demokratların, CHP'lilerin eylem birliğini savunuyor, bunun için savaşıyor.

Can güvenliği

Faşist tırmanışa, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin bu açık saldırısına karşı yığınların verdikleri savaş yeni yeni boyutlar, ölçüler alıyor. Anayurt, hemen hemen, baştanbaşa çalkalanıyor. Savaşta başı, işçi sınıfının en savaşkan güçleri, örgütleri çekiyor. «Faşizme karşı savaş haftası» bunun en taze, en elle tutulur örneğidir.

Bu savaş, halkımızın, ilerici, yurtsever örgütlerin ulusal bağımsızlık, emperyalist boyunduruktan, NATO'lardan, kölelik anlaşmalarından kurtulmak yolunda, ileri demokratik bir düzen için verdiği savaşın belli bir aşaması, belli bir kesimidir.

Egemen sınıflar saldırılarını hızlandırıyor. Kanlı faşist saldırılar alabildiğine sürüyor. Hükümet, sıkıyönetimi yeniden uzattı. Militarist klik, Koçların, Sabancıların, bankerlerin, memleketi talan eden yabancı firmaların çıkarlarını böylesine koruyor. Holdingçiler işçilere toplu sözleşmelerde istediğini bu silâhla dayatmak istiyor. Hükümet, sıkıyönetimle «ara seçimlere» gidiyor. Egemen burjuvazi tüm ajanlarını, Maocusunu, hepsini ortaya sürüyor. Tekelci, gerici, halk düşmanı basın, yığınları şaşırtmak için her yalanı, her provokasyonu kullanıyor. Valilerin, kaymakamların, jandarma ve polisin zorbalıkları barbarca biçimler alıyor. Sıkıyönetim ve bütün baskılar, süregiden bunalım, yığınlar arasında yeni yeni tepkiler uyandırıyor. Yığınlar uyanıyor. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi, azılı gericilik yel ekiyor, fırtına biçecektir.

Alanlara, sokaklara dökülen onbinlerce halk yığınları, yalnız: «MHP kapatılsın!» haykırışlarıyla yetinmiyor. «Can güvenliği» diyor. Ve bunu örgütlü savaşlarla elde etmeye çalışıyor. Halkın bu savaşına Türk, Kürt, tüm emekçi yığınları birlikte sarılıyor. Köylüsü, kentlisi elele veriyor. TKP, komünistler bu savaşın en sert giden kesimlerindedir.

Bu aşamasında bu savaş, somut örgüt biçimi istiyor. Bu bir zorunluktur. İşçi sınıfı, emekçi yığınlar savaşlarda bileniyor. Bu savaşlara uygun yığınsal örgüt biçimlerini kendisi yaratıyor.

Çember daralıyor

Faşist MHP'nin politik cinayetleri, toplu kırım olayları kanlı belgeleriyle, tanıklarıyla ortada. Türkeş'in terör çetesinin büyük tekellerle, kaçakçılık şebekeleriyle sıkı bağları daha da açığa çıkıyor. Mafyanın «baba»sı Uğurlu'nun MHP ve terör örgütlerine silâh sağladığı aydınlandı. Gebze'de Yed-San patronlarının, «emlakçı» Hacı Erden'in, faşist MHP'nin yararına çalıştıkları kanıtlandı. Holdingçilerin, MHP'li kiralık katiller için bankalardaki gizli kasalarında silâh, külçe altın ve döviz sakladıkları ortaya döküldü. MİSK'in, işçi kesenekleri faşist katillere dağıttığı belgeleriyle ele geçti. Bu ipuçları Maocu Aydınlıkçıların aile çevrelerinden CIA'ye kadar uzanıyor.

Halkımız faşist katillerin yüzünü gizlediği kanlı perdeyi yırtıyor. MHP ve yan örgütlerinin çevresindeki ateş çemberi giderek daralıyor. İşçi sınıfının eli MHP elebaşlarının yakasından inmiyor. Can güvenliği isteyen yüzbinlerce emekçi, cinayet yuvası MHP'yi suçluyor, kapatılmasını istiyor. Katillerin korkusu, telâşı bundandır. Türkeş'in «davadan döneni vurun» buyruğunun uygulanması bile MHP içindeki paniği, kopmaları önleyemiyor.

Bu durumda başta CIA, tekelci güçler, işbirlikçi, gerici burjuva partileri, faşist MHP'yi korumaya çalışıyorlar. MİSK binasının bombalanması, sürüp giden saldırılar bu güçlerin köşeye sıkışan MHP'ye soluk aldırmak için nasıl provokasyonlara başvurduklarını, bu arada «sol» maskeli terör örgütlerinden nasıl yarar sağladıklarını gösteriyor. MHP'nin palazlanmasında rol oynayan AP elebaşları, Bilgiçler, Sezginler açıkça MHP'li katilleri savunuyorlar.

CHP üst yönetimi, MHP'nin kapatılması sorununa AP'nin sağdaki oyları toplayacağı mantığıyla yanaşıyor. Bu katil yuvasının üzerine gidecekleri yerde diyalogtan söz ediyor. Bu tehlikeli ve sakat seçim mantığıyla, yığınların «MHP kapatılsın, can güvenliği sağlansın» kampanyasının karşısında yer almakla,

(Devamı 8. sayfada)

Haydi dayanışmaya!

İşçi ve emekçi yığınlar bugüne dek ekonomik, sosyal haklar ve kazanımlar savaşında dayanışmanın, özverinin sayısız örneklerini verdiler, veriyorlar. Geçen toplu sözleşme döneminde, Maden-İş MESS'e karşı büyük grevine geçtiğinde dayanışmanın bayrağı kentlerden köylere dalga dalga yayıldı. Bu süreç, sınıf savaşlarında yeni bir dönemi vurguladı. Artık işçi sınıfının, her grevinde, her direnişinde halkımız dayanışmasını gösteriyor. Bunalımın derinleştiği günümüzde, geniş emekçi yığınlar, demokratik kamuoyu toplu sözleşmelere büyük ilgi duyuyor. Bu herşeyden önce, işçi sınıfının toplumun en devrimci gücü olduğunu, halkımızın savaşlarında başı çektiğini, giderek daha geniş çevrelerin kavramasının bir göstergesidir.

Tekelci, işbirlikçi patronlar her yönden işçi sınıfına, sınıf sendikalarına saldırırken, özellikle de geniş emekçi yığınların dayanışmasını önlemeye, zayıflatmaya çabalıyorlar. Bu amaçla, köylüleri, memurları, küçük esnaf ve zanaatkârları işçi sınıfına düşman etme girişimlerine hız veriyorlar. Bir avuç aşırı sömürücü azınlık, özellikle, bunalımların baş sorumlusu, suçlusu olduğunu gizlemeye çalışıyor. Bunalımların nedeni olarak işçi ücretlerinin artışını göstermeye yelteniyor. «Hür Teşebbüs Konseyi» denilen tekelcilerin eşgüdüm örgütü, yayınladığı bildiride, ürünleri ellerinden yok pahasına çekilip alınan köy üreticilerini, sendikal hakları verilmeyen memurları, haklarını savaşarak, söke söke alan işçilerle karşı karşıya getirmeye yönelmiştir. Ama, dün olduğu gibi bugün de halkımızın dayanışmasını kıramıyacaklardır. Çünkü işçi sınıfı yalnız kendisinin değil, tüm emekçilerin, köylülerin, esnaf ve zanaatkârların, memurların haklarını da tekellere karşı vargüçle savunuyor. Alanlarda, «Tüm emekçilerin grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakları tanınsın! Köylüye toprak! Üreticiler, esnaf ve zanaatkârlar tüccarların, ihracatçı patronların baskısından kurtarılmalı! Vergi yükü tekellere! Kredi muslukları tekelcilere, holdingçilere değil, küçük üreticilere açılmalı!» diye haykırıyor. Köylüler, esnaflar, zanaatkârlar, memurlar, tüm emekçi halkımız dün olduğundan daha özverili, daha güçlü olarak tekelcilere karşı işçi kardeşleriyle her türlü dayanışmayı gösterecektir. Değişik biçimlerde destek ve katkıyla, en başta yığınsal gösterilerle bu dayanışmayı somutlayacaktır. Haydi tüm emekçilerin ortak çıkarları için tekelci patronlara karşı savaş birliğine!

Ulusal baskıya karşı

Sıkıyönetim uzatıldı. Her zaman olduğu gibi, bu kez de sıkıyönetim uzatılmadan önce CIA güdümlü «sol» maskeli terör örgütleri yeniden yoğun olarak öne sürüldü. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda, Apo'cu denilen karanlık terör şebekesi bir kaç yerde kanlı saldırılara girişti. Sıkıyönetim, MHP yanlısı karakol komutanları, jandarma, polis Kürt halkına karşı yürüttükleri terör ve baskıyı daha da arttırdılar. Gerici-faşist güçler, Tercüman, Hergün gibi gazeteler yeniden «bölücülük» yaygaralarını öne çıkarttılar. Bunlar, sıkıyönetimin daha açık biçimlerde tüm ilerici, yurtsever güçlere, Kürt halkına karşı saldırıya geçmesi ortamını hazırlamaya giriştiler. Bu şövenist kampanyayı, gerici hükümet devirme girişimlerini tırmandırmada kullanmaya çalıştılar. Bu provokasyonlar ve kopartılan «bölücülük» yaygaraları üzerine Genel Kurmay başkanı «Doğu gezisi»ne gitti. Bu «gezi» öncesi ve sırasında sıkıyönetim geniş çapta bir sindirme hareketine geçti. Türkiye Kürdistanı'nda kentler, ilçeler, köyler silâh arama bahanesiyle basıldı.

Bu durum, Apo'cu denilen karanlık şebekenin, gericiliğin Kürt halkına karşı baskı ve terörü arttırmasında bir araç olduğunu bir kez daha gösterdi. Daha baştan şövenist konumlara kayan CHP ve hükümet yöneticilerinin sıkıyönetim aracılığıyla ulusal baskıyı arttırma politikasını benimsediğini de ortaya koydu. CHP yöneticilerinin ikiyüzlü politikası bu konuda da yine sergilendi: Bunlar uluslararası alanda «ırkçılığa karşıyız» politikasıyla çıkıyor, ancak Türkiye'de Kürt halkının varlığını bile tanımaya yanaşmıyorlar. Faşist MHP ve yandaşları doğuda ırkçı soy kırım hareketleri düzenliyor, ama CHP ve hükümet yöneticileri bunlara dokunmuyor. Sıkıyönetim şövenist bir baskı politikasıyla Kürt halkının üzerine yürüyor.

Komünistler, sosyalistler, tüm ilerici ve yurtsever güçler, ulusal baskı ve teröre karşı güçlerini birleştirmelidir. Kürt halkı eşit haklar istiyor. Kendi yazgısını özgürce belirleme hakkı istiyor. Sıkıyönetimin kalkmasını, sindirme hareketlerinin son bulmasını, soy kırım örgütleyicisi faşist MHP ve yan örgütlerinin dağıtılmasını, elebaşlarının cezalandırılmasını istiyor. Kürt köylüsü toprak ve özgürlük istiyor. Bu istemler tüm halkımızın istemleridir. Bu ortak istemler için ortak düşmana karşı Türk ve Kürt emekçilerinin savaş birliği güçleniyor. Bu ortak savaş iki halkın gönüllü birliğinin temelidir.

Eylem birliği

Toplu sözleşmeleri daha bağlanmamış 400 bin işçi işbirlikçi tekelci patronların saldırısıyla karşı karşıya. Daha baştan, MESS patronları metalurji işçilerini, tekstil patronları tekstil işçilerini toplu işten çıkarmalarla tehdit ediyor. MESS patronları, tekelci, holdingçilerin sıkıyönetimi işçilerin üstüne sürme, işçi sınıfının savaşını kırma çabalarını, hükümete işbirliği çağrısıyla pekiştirdiler. CHP ağırlıklı hükümet bir yandan sıkıyönetimi uzattı. Öte yandan demiryolu işçilerinin, petrol işçilerinin grevlerini erteledi. Demiryolu işçilerine karşı lokavt kararı aldırdı. Böylelikle işbirlikçi tekelcilerin, holdingçilerin çağrıları yönünde ve işçi sınıfına karşı şimdiden tutumunu aldı.

Bu saldırıların amacı bunalımın yükünü işçi ve emekçilere yükleme; işçi ücretlerini dondurma, sosyal hakları sınırlama, sömürüyü daha da arttırmaktır. Buna karşılık işçi sınıfı, daha yükselecek hayat pahalılığını da karşılayacak biçimde satın alma gücünü arttıran ücretler istiyor. İşgüvenliğinin sağlanması, hak grevlerinin tanınması, lokavtın yasaklanması, çalışma süresinin düşürülmesi, işçi sağlığının korunması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, gizli oy açık sayımlı referandum gibi istemleri ileri sürüyor. İşçilerin bu en temel ortak istemleri, sendika ve konfederasyonların önüne holdingler düzeyinde, ulusal çapta sendikal eylem birliği görevini koyuyor. Maden-İş Genel Başkanı Türkler'in «sendikal ayrımları bir yana bırakarak tekelci patronlara karşı eylem birliği» çağrısı bu dirimsel zorunluluğu yansıtıyor.

Bunun yanısıra DISK'te birliğin sağlanması, ihraç kararlarının kaldırılması, kongreye gidilmesi, tüm sendikalarda tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesinin uygulanması işçilerin savaş gücünü arttıracaktır. «Yürüyüş» gibi sosyalist partiler paralelindeki yayın organları, sınıf sendikalarına sorumsuzca saldırma, sendikaların iç işlerine karışma politikasından vazgeçmelidirler. DISK'te birliği sağlamak, konfederasyonlar arasında eylem birliğini oluşturmak yolunda girişimlerde bulunmak, işbirlikçi tekelci patronların saldırı ve propagandasını büyük ölçüde geri püskürtecektir. İşçi hakları üzerine hükümetle pazarlık yapan Türk-İş'teki gerici, faşist yöneticilerin iç yüzünü ortaya çıkaracaktır. Birlik kaçkınlarının maskesini düşürecektir.

TKP, işçi sınıfının ve emekçi yığınların çıkarlarının korunması, toplu sözleşmelerde yeni kazanımlar elde edilmesi için sendikal eylem birliği yolunda atılan her adımı vargüçle destekliyor.

Gençliğin savaşı

İlerici gençlik kanlı saldırılara, yoğunlaşan baskı, terör ve provokasyonlara karşın işçi sınıfının yolunda özveriyle savaşıyor. Eskişehir'de Göçmen, Salihli'de Önder, İzmir'de Kocaoğlu, İstanbul'da Ateş, İzmir'de Kuruçay, faşist ve Maocu saldırıların son birkaç kurbanı. Ege'de, daha birçok yerde Maocularla işbirliği kuran Dev-Yol şefleri de, örgüt üyelerini açıktan açığa ilerici, yurtsever gençliğin üstüne sürmeye başladılar.

Sıkıyönetimin, polisin baskıları süregidiyor. Şubelerinin büyük bir kısmı kapatılan İGD'li gençler, üstlerinde legal yayınlar bulundu diye karakola götürülüyor. Gözaltına alınanlara işkence yapılıyor. MHP'nin kapatılması, faşist yuvaların dağıtılması için gösteri yapan gençlere polis, Ankara'da, Seydişehir'de İzmit'te, daha birçok yerlerde saldırdı. Kırşehir'de anti-faşist gösteri düzenleyen gençlerin evlerini didik didik etti.

Bu çetin koşullarda, ilerici gençlik anti-faşist kampanyaya aktif olarak katıldı. Özellikle sıkıyönetim bölgelerinde, İstanbul'da, Ankara'da, Türkiye Kürdistanı'nda genç işçi ve çırakların, liseli gençlerin anti-faşist gösterileri halktan geniş destek gördü. Gençliğin anti-faşist eylem birliği yolunda yeni adımlar atıldı. Ankara'da, İzmir'de, Antalya'da, Gaziantep'te, Turhal'da ve başka yerlerde İGD, Genç Öncü, SGB, GEB üyeleri yer yer ortak çıkışlar yaptılar. İGD'nin çağrısı yönünde bu eylem birliğinin daha geniş boyutlar alması, öteki akımların yöneticilerinin ters tutumları sonucu gerçekleşemedi. Bu arada Antalya'da Kurtuluş gurubunun yaptığı gibi «politik içerikli» olduğu gerekçesiyle, ya da örneğin Mersin'de sosyalist parti yöneticilerinin yaptığı gibi «seçim çalışmaları» bahanesiyle anti-faşist eylemlerden kaçanların bu tutumları gençlik yığınları arasında tepkiyle karşılandı.

Gerici, faşist ve Maocu güçler gençliğin yükselen anti-faşist savaşımını kırmak, MHP'ye cankurtaran simidi atmak amacıyla ulusal demagojiye sarıldılar. ODTÜ'de çıkan bir olayı bahane ederek ilerici, yurtsever gençliğe karşı kamuoyunu kışkırtmaya yeltendiler. Ama ilerici gençlik ulusal nihilizme düşmedi. Yurtseverlikten ve enternasyonalizmden ödün vermeyen kesin tutumuyla bu gerici girişimleri boşa çıkartmasını bildi. Ulusal değerlerin gerçek savunucusu olan, ulusal bağımsızlık savaşının başını çeken işçi sınıfının yolundan şaşmadığını bir kez daha kanıtladı.

Toplumsal anlaşmanın zinciri kırılmalıdır.

Halkın utkusu

18 Temmuz'da Nikaragua halkının, komünistlerin, tüm yurtseverlerin 45 yıl süren özverili savaşı utkuya ulaştı. ABD emperyalizmine dayanan, barbarca ezgi, amansızca sömürüyü sürdüren kanlı Somoza diktatörlüğünü halk silâhlı savaşla yıktı.

Politik bunalımın derinleşmesi, işbirlikçi oligarşinin bölünmesine kadar varmıştı. Somoza ailesinin ülkede, paralı askerlerinin silâh gücünden başka hiçbir desteği kalmamış, uluslararası alanda yalıtılmıştı. Geçen yıl, iki genel grev ve halk ayaklanmasıyla gelişen devrimci yükselişi, Somoza ancak kanlı bir terörle bastırabildi. Savaş deneylerinden yürüyerek, yurtsever güçler arasında daha geniş, daha sıkı bir birlik kuruldu. Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN) Birleşik Yönetimi oluşturuldu. Onun önderliğinde ulusal çapta devrimci bir halk ayaklanması başladı. İşçi sınıfı güçlü bir genel greve gitti. Böylelikle Somoza'nın kanlı boyunduruğu kırıldı. Halk erke ağırlığını koydu. Nikaragua halkının utkusu, uluslararası alanda güçler dengesinin dünya devrim sürecinden yana, emperyalizme karşı değiştiğini bir kez daha kanıtlıyor. Son dönemde ABD emperyalizmi «Somozasız Somozacılık» çabalarını, doğrudan saldırıya geçme planlarını uygulayamadı.

Geçici hükümette FSLN'in yanısıra, dikta rejimine karşı savaşan tüm güçlerin, emekçilerin, orta katmanların, aydınların, din adamlarının, ulusal burjuvazinin temsilcileri de yer alıyor. Hükümet daha 17 Haziranda, ulusal bağımsızlığın güçlendirilmesi, ülkenin demokratikleşmesi yönündeki programını duyurmuştu. Çıkarılan ilk buyrultuyla Somoza'nın ordusu dağıtıldı, «Anayasası» kaldırıldı. Somoza ailesinin, yakın adamlarının malı mülkü kamulaştırıldı. Yeni bir anayasa, yeni erk ve yargı organları oluşturuldu. Halk ordusu kuruldu. Sonra, özel bankalar devletleştirildi. Yabancı bankalarla ilgili önlemler alındı. Somoza'nın, ekilebilir arazinin yüzde 60'ını oluşturan topraklarını 60 bin topraksız köylüya dağıtmak için toprak reformu başlatıldı. Bugün Nikaragua halkının önünde duran ana görev, ülkenin yeni baştan kurulması, devrimci kazanımların savunulması ve ilerletilmesidir.

Sosyalist ülkeler, başta sosyalist Küba olmak üzere birçok Latin Amerika ülkesi, dünya ilerici güçleri bu güç dönemde Nikaragua halkına yardım elini uzatıyor. TKP, işçi sınıfı ve halkımız, Nikaragua halkının utkusunu selâmlıyor, dayanışmasını güçlendiriyor.

Tekellerin toplu saldırısına, hükümetin kemerleri sıkma politikasına karşı işçi sınıfının, tüm sendikaların eylem birliği!

Sosyalist enternasyonal

Günümüzde Batı Avrupa kapitalist ülkeleri arasında bütünleşme süreçleri ilerliyor. «Avrupa Ekonomik Topluluğu» bölgesel üretim, pazarlama ve para mekanizmalarında giderek daha fazla ortak düzenlemelere gidiyor. AET, ABD ve Japonya ile yarışım içinde ileri atak yapıyor. Tabandaki bu süreç, üstyapıda da kendine uygun uluslarüstü kurumları peşinden getirmiştir. AET Bakanlar Konseyi, «Avrupa Parlamentosu» buna örnektir. Bu alanda Sosyalist Enternasyonal önemli bir rol üstleniyor.

Günümüzde uluslararası tekeller yeni sömürgeci yöntemlerle yabancı pazarlara sızıyorlar. Ortak Pazar tekellerine Batı Avrupa dar geliyor. AET, Orta Doğu, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleriyle ilişkilerini sıklaştırıyor. Reformist politika, uluslararası tekellerin bu ülkelerde etkinlik ve egemenliklerini geliştirmek ve pekiştirmek için daha elverişli bir araç oluyor.

Bu gelişmeye koşut olarak Sosyalist Enternasyonal'in kadroları, AET'de, emperyalizmin uluslarüstü bu örgütünün kilit noktalarınde yer alıyor. Sosyalist Enternasyonal, özellikle 1976'dan sonra Orta Doğu'ya, Asya'ya, Afrika'ya, Latin Amerika'ya daha yoğun el atmıştır.

Sosyalist Enternasyonal'in içindeki değişik partiler arasındaki görüş ayrılıkları, bu ülkelere karşı izlenen politikada belirleyici olmuyor. Belirleyici, yönetimde ağırlıkta olan emperyalizmin esnek yöntemli yeni sömürgeci politikasını uygulayanlardır. Bunların başını Batı Alman Sosyal Demokrat Parti yöneticileri çekiyor.

Batı Alman emperyalizminin, ABD'nin yanısıra ülkemizde etkinliğini arttırma girişimleriyle birlikte Sosyalist Enternasyonal'in de ülkemizle ilişkileri sıkılaştı. Burjuva partisi CHP'nin bu örgüte alınması, Guadelup tepe toplantısında, UPF'nin koşullarını dayatma sürecinde Federal Almanya'nın devreye girmesi bu zincirin iki halkasıdır. Sosyalist Enternasyonal'in toplantılarına katılan CHP temsilcileri dönüşte bagajlarında sosyaldemokratizmin yöntemlerini getiriyorlar. CHP'nin sosyal demokrat bir parti olmadığını gözardı etmeden, bu yöntemleri açığa vurmak komünistlerin reformizme karşı ideolojik savaşımında önemli bir yer tutuyor.

TKP 60'ına bastı

TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen

Dün ve bugün

60 yıl, dile kolay. Çok çetin, çok sarp, hiç acımasız bir savaş yolu. Onurlu bir savaş tarihi. TKP bugünkü Türkiye'nin en eski partisi. Kadroları ve atılımlarıyla, savaşlarda direngenliğiyle, esnekliğiyle en genç bir parti. Kendine özgü bir yanı, bu 60 yılın 58'ini illegal, gizli, yasak altında geçirmesi, böylesi bir koşul altında savaşmasıdır. Bu hiç de kolay bir savaş değildir. Bu çetin koşul partiyi, komünistleri iki alanda, hem gizli, hem açık, legal ve illegal çalışmaya zorlamıştır. Böylesi bir savaş çok ustalık, direngenlik, özverilik isteyen bir iştir.

TKP'nin, uzun yıllar boyunca, böylesi bir savaş yürütmesi başlıca iki etken ve etmene dayanır. Birincisi, Marksizm-Leninizm ilke ve ülkülerine göre kurulmasıdır. Bu yoldan ayrılmamasıdır. İkincisi, toplumun en devrimci gücü olan işçi sınıfına kopmaz bağlarla bağlı kalması, proletaryanın ve halkımızın çıkarları için canla başla savaşmasıdır.

TKP, halkımızın salgıncı emperyalistlere, bunların Anayurdumuza dalan ordularına karşı, bu salgıncılara dayanan, onlara uşaklık eden padişah hükümetine, tüm gerici güçlere karşı silâha sarıldığı, ayaklandığı günlerde kurulmuştur. TKP'nin kurucularından bir çoğu, ta baştan, daha 1919 yılından, silâha sarılan işçilerin, köylülerin başına geçmişler, onları örgütlemeye koyulmuşlardır. Bu olay, TKP'ye silinmez damgasını vurmuştur. Komünistler, bu dönemde, hem gizli toplantılar yapmışlar, hem açık çalışmışlar. Hem ateş boylarında düşmana karşı çakmak çalmışlar, hem gizli bastıkları bildiri ve çağrıları, yurdumuza dalan askerlerin arasında dağıtmışlardır. Bunu hem İstanbul'da İngiliz, Fransız, İtalyan asker birlikleri arasında, hem Sakarya'da, Kütahya'da, daha birçok yerlerde, savaş kesimlerinde vuruşurken Yunan askerleri arasında yapmışlardır.

TKP, baştan: «Türkiye Komünist Partisi» adıyla kurulmuştu. Birinci Kongresi: 10 Eylül 1920'de toplanmıştır. Legal-açık çalışabilmek için, o günlerin koşullarına ve diline uygun bir biçimde, «Halk İştirakiyun Fırkası» (Halk Komünist Partisi) adını, bir zamanlık kullanmıştır. Kimi üyelerini Meclise sokmuştur. Birinci Büyük Millet Meclisinde oluşan «Halk Zümresi» böylesi bir çalışmanın sonucu ortaya çıkmıştır.

Böylesi bir çalışma sistemi Leninci ilkelere kalıbı kalıbına uygundu. Lenin, legal ve illegal savaşım biçimlerini vurgular. Ve: *«İllegal savaşım biçimlerini legal savaşımın* her biçimiyle *birleştirmede yeteneksiz olan devrimciler, gerçekten zavallı devrimcilerdir»* der.

Lenin'in bu öğüdü, bu vurgulaması, partimiz için çok önemlidir. Bugünkü Türkiye, söz yok, Kurtuluş Savaşı yıllarındaki Türkiye değildir. Koşullar değişmiştir. Sınıfların yer alımı, güçlerin oranı, dengesi değişmiştir. İşçi sınıfı nicel ve nitel, sayıca ve örgütsel bakımdan memleketin politik yaşamında etkinliğini, savaşta rolünü kat kat arttırmıştır. Savaşlarda başı çekiyor. Amerikan boyunduruğuna, NATO'ya, işbirlikçi tekelci egemen çevrelerin saldırılarına karşı canla başla savaşıyor. Kanla, kurşunla gelen faşist tırmanışa karşı en büyük özveriyle göğüs geriyor. «MHP kapatılsın!», «NATO'ya Hayır!» kampanyaları, gösteri, protesto yürüyüşleri bunun en canlı, en yeni örnekleridir.

Yığınlar neredeyse, savaşlar neredeyse komünistler kesinlikle orada olmalıdırlar. TKP, komünistler bu devrimci ilkeye sonuna kadar bağlıdırlar. Bu ilkeyi yadsıyanlar, Lenin'in belirttiği gibi, sözde «devrimcilikte» mangalda kül bırakmıyanlar, kimi sosyalistler, faşist tırmanışa karşı, azılı gerici güçlere, örgütlere, kanlı teröre, sıkıyönetime karşı savaştan yan çiziyor. Bu açık savaş alanını en kritik günlerde bırakıyor, kaçıyor. Tüm ulusal, demokratik güçlerin, örgütlerin, özellikle işçi sınıfının birliğini savunacağı yerde, en sinsi biçimlerde, arkadan, yandan TKP'ye saldırıyor.

İki ateşboyu

TKP, ta baştan, kurulduğu günden iki ateş boyunda savaşagelmiştir. Birisi, başta geleni: Emperyalizme, onun uydusu işbirlikçi burjuvaziyle, gerici, erke oturan güçlere, örgütlere karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi, yeryüzünde barış, komşularımızla en başta Sovyetler Birliği'yle iyi dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi için sürdürülen savaştır. Bunun yanısıra zorlu bir savaşboyu, ayrı ayrı kesimleri, dalları, alanları olan bir savaşboyu vardır: İdeolojik savaş!

TKP, baştan beri, hem işçi sınıfı içinde, hem kendi içinde sağ ve «sol» oportünizmin her türüne, bozguncılara, bölücülere, fraksiyonculara, burjuva, küçük burjuva ideolojilerine, her tür sapık akımlara karşı savaşagelmiştir. Dünya komünist hareketinin Marksizm-Leninizm temelinde birliğini, proletarya enternasyonalizmini koruyagelmiştir. Böylesi bir savaş vermeden, bu savaşımı sürekli yürütmeden parti ayakta kalamaz. O, işçi sınıfını, halkımızı savaşlarda utkuya ulaştıramaz. Marksizm-Leninizm ilkelerini, partinin politikasını eylemsel aktif uygulamak için savaş. Ulusal demokratik cephe politikasını yaşama geçirmek için savaş. Bu politikayı atlama, çarpıtma girişimlerine karşı savaş. Yığınlara inmek için savaş. İşçi hareketi içinde, sendikal hareket içinde burjuvazinin sürdürmek istediği bölücülüğe, sendikal hareketi çürütme, kötürümleştirme politikasına, sarı sendikacılığa, sınıf uzlaşmacılığına karşı savaş.

Yığınlara inmek

Dünyada olduğu gibi, Türkiyede de proletaryanın ilk örgütlenmesi sendikalar aracılığıyla olmuştur. Ama bu gelişme, Lenin'in belirttiği gibi, *«... sendikalarla işçi sınıfının devrimci partisi arasındaki bağlar olmadan ilerlememiştir ve ilerleyemez».* TKP, onun kurucuları, ta baştan, daha ilk adımdan, gerçek sınıfsal sendikalar kurma işine sarılmışlardır. İşçi sınıfı çıkarları temelinde en geniş sendikal birliği savunagelmişlerdir. İstanbul'da 1919'da, bu kent emperyalist salgıncıların çizmeleri altında olduğu bir dönemde «İşçi Birliği»ni kurdular. Kurucuları arasında Etem Nejat yoldaşı ve daha başkalarını görüyoruz. Daha sonra, yine Kurtuluş Savaşı içinde, Komünist Partisi «Kızıl Sendikalar Konfederasyonu»nu kuruyor. Bu örgütün ilk kongresi Mersin'de toplandı. 1924'te, Cumhuriyetten hemen sonra, «Amele Taâli Cemiyeti» geldi. Bu federasyon, yine komünistlerin, TKP'nin girişimiyle kuruldu. Burjuvazi, hükümet, bu sendikaları, federasyonları kapattı, yöneticilerini «İstiklâl Mahkemeleri»nde yargıladı. Bunlara ağır kürek cezaları verdi. Komünistler bu barbarca baskılara boyun eğmediler. Parti, 1945'te, yeni tipte, savaşkan sendikalar ve federasyon kurdu. Hükümet onu da kapadı. Ama, sendikal hareket durmadı. Terör, sıkıyönetimler, zindanlar, komünistleri, bilinçli işçileri korkutamadı. Türkiye'de sendikal hareketin oluşumunda böylesi bir maya vardır.

Lenin bize ne diyor: «Proleter, yarı proleter yığınların bulunduğu kurum, dernek ve birliklerin içinde, en gerici olanların bile içinde, propaganda ve ajitasyonu sistemli bir biçimde, öngül, direşken, yılmadan sürdürmek için her tür özveriye ve en büyük engelleri aşmaya yetenekli olunuz». Komünist Partisi yüce Lenin'in bu öğüdünü kendisine kılavuz edinmiştir. Yalnız işçiler arasında, sendikalar içinde değil, kadın, gençlik, köylü ve her tür yığın örgütleri arasında, içinde bu ilkelere dayanıp eylem yürütmek. İşçi sınıfının bağlaşıkları arasında, en başta köylü yığınlar, esnaf, zanaatçı, orta katmanlar arasında aynı

TKP 60'ına bastı

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen

titizlikle, özveriyle, sabırla yılmadan çalışmak.

TKP kurulduğu günden beri burjuva ulusçuluğuna, şövenizme, ulusal baskı ve ezgiye, egemen gerici sınıfların zorla başka ulusları özümseme politikasına karşı savaşagelmiştir. Komünist Partisi ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkını, bu Leninci ilkeyi her zaman savunmuştur. O, Türk ve Kürt halkının tüm ulusal azınlıklardan emekçilerin ortak düşmana karşı savaşta birliğini savunmuştur. Bu gerçeği kimse çarpıtamaz.

TKP, komünistler, böylesi bir savaşı başarıyla yürütebilmek, alın akıyla bu savaşlardan çıkabilmek için Leninci ilkeleri vargüçle savunmak, bu ilkeleri temiz tutmak, gözbebeği gibi korumak yolundan ayrılmıyor, ayrılamaz. Bu savaş komünistlerin, her parti üyesinin kutsal görevidir.

TKP'nin parolası: «Fabrikalar kalemizdir!» belgisidir. Partinin kadro kaynakları, en başta buralardır. Parti bu kaynaklara indikçe, sendikal hareketlere, yığınsal örgütlere sarıldıkça o kadar hızla, sağlam, köklü gelişiyor, güçleniyor. Ancak yığınsal atılımlar yürüttükçe, anti-emperyalist, anti-faşist direnişleri yığınsal, ülke çapında geliştirdikçe, işçi sınıfının çıkarlarını, tüm halkımızın ulusal çıkarlarını savundukça ulusal çapta, adı sayılır, sözüne, eylemlerine güvenilir, devrimci bir parti olarak boy veriyor. Bu savaşta temel parti örgütlerinin rolü büyüktür. TKP, Markçı-Leninci ilkeleri ne kadar sağlam tutarsa ve ne kadar etkili savaşırsa, yığın eylemlerine sarılırsa, bu boy atma süreci o oranda başarılı ve o kadar büyük olacaktır.

Kadrolar devrimci savaşların içinden gelir. Böylesi devrimci Leninci kadrolar, böylesi bir parti her zorluğu çözer, proletaryayı ve halkımızı utkuya götürür.

Partinin Leninci Birliği

Kadro sorunu, partinin Leninci birliği sorunu diyalektik bir bütündür, birbirinden ayrılmaz. TKP, onun Merkez Komitesi, yönetimi yurt içinde ve dünyada olup bitenleri, en canlı olayları biteviye izliyor. Eylem programının ışığında konum alıyor, taktik kullanıyor. Karar veriyor. Parti örgütleri bu kararları tüzüğe göre eyleme geçiriyor. Yönetimde, eylemde parti, demokratik santralizmden ayrılmıyor. Parti disiplini, üyelerin çalışmaları, yetkileri, görevleri böylesi canlı bir eylem içinde uygulanıyor.

Tarihte hiç bir sınıf, kendi arasından hareketi örgütleyebilecek, yönetebilecek, yetenekli bir kadro ileri sürmeden politik egemenlik kazanamamıştır. Devrimci, yetenekli bir kadro herşeyi çözer. TKP'de komünist morali temiz tutmak, özveri, yiğitlik, doğruluk, yoldaşlık saygısı, sevgisi, parti disiplini, açık yüreklilik parti üyelerinin en belirgin çizgileridir.

Komünist Partisi, biz komünistler Lenin'in daha bir öğüdünü hiç kafamızdan çıkarmıyoruz. Lenin der ki: «*Biz, düşman karşısında bile yanlışlıklarımızı gizlememeliyiz. Bundan korkan devrimci değildir.*» «*Soğukkanlılığı ve dayancı kaybetmemek, geçmişte yapılan hataları sistemli düzeltmek; işçi yığınları arasında, sendikalarda ve bunların dışında çoğunluğu kazanmak için direşken çalışmak.*»

Evet biz, Türkiye Komünist Partisi üyeleri, biz komünistler eylemlerimizdeki zayıflıkları, yanlışları hiçbir zaman sessizce geçirmedik, geçirmeyeceğiz. Tersine bu zayıflıklardan ve yanlışlıklardan daha hızla ve büsbütün kurtulmak için eleştirilerden sakınmayacağız. Ama bununla partimizi gevezelik kulübüne çevirtmeyeceğiz. Biz komünistler bu eleştirileri yıkıcı değil, yapıcı bir biçimde, partimizin Leninci birliğini daha da pekiştirmek için, örgütlü olarak yapıyoruz, yapacağız.

NATO'ya, Amerikan köleliğine, işbirlikçi tekelci burjuvazinin dayatmak için zorladığı faşist tırmanışa karşı savaş, yeni yeni halk katmanlarını, yığınları savaşlara çekmektedir. Bu durumda, barışçı olan ve olmayan, legal-açık ve illegal-gizli her tür savaş biçimleri, araçları, yöntemleri uygulamak zorunluğu doğabilir. Uyanık olmak, provokasyonlara gelmemek, serüvenciliğe yol açan tutumlara kesin karşı durmak zorunluktur. Burjuvazi, halk yığınlarının direnişlerini, atılımlarını kırabilmek için sapık, aldatıcı ideolojileri, akımları işçi hareketinin, sendikaların içine, ilerici güçlerin arasına yaymaya çalışıyor. Bütün bunlara karşı savaş komünistlere, Komünist Partisi'ne düşüyor.

Sağ ve «sol» oportünizme, likidatörlere, fraksiyonculara, bölücülere karşı kesin savaş. Açıktan faşistlere, MHP ile omuzomuza veren Maoculara, Troçkistlere karşı savaş, emperyalizme, MİT ve CIA ajanlarına karşı savaştan ayrılmaz.

Sağ ve «sol» oportünizm, likidatörlük çoğu kez birbirleriyle çitişiyor, küçük burjuva ulusçuluğuyla, anti-Sovyetizmle kaynaşıyor. Bu alanda, bu akımlarla savaşlarda TKP, bu 60 yıl boyunca pek çok, hem acı, hem olumlu deneyler elde etmiştir. Bu deneyler, onun savaş birikimleri önemli bir yer tutar. Deneylerden Leninci akılla yararlanmak hepimize düşer.

Komünistler

TKP, hem Ulusal Kurtuluş Savaşlarının ateşleri içinde, hem Kızıl Oktobr Devriminin doğrudan etkileri altında gözlerini dünyaya açtı. Uluslararası komünist harekette yerini aldı. TKP'nin kurulmasıyla işçi sınıfı güçlü bir silâhla kuşandı. Böylece, işçi sınıfı kapitalizme, tüm sömürü düzenine, emperyalizme ve gericiliğe karşı, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşta yeni, tarihsel bir evreye ayak bastı. Proletaryanın, onunla birlikte halkımızın çevreninde, bilinçli, örgütlü bir savaşın vereceği mutlu ışınlar ilk kez somut biçimde parladı. Sosyalizm için, ezgisiz, sömürüsüz bir dünya için savaş bir imge olmaktan çıktı.

TKP'nin 60 yıla basan savaşı bu yolda olmuştur. Acıları, sevinçleri, yenilgileri, başarıları, ağrıları, yanlışları, yanılgıları, gitgelleri, düşmesi, kalkması, atılımları, girişimleri, becerileri, beceriksizlikleri, herşeyiyle yaşam, kavga dolu, canlı, devrimci bir savaş sürecidir bu. Bu savaşın tüm verileri partimizin birikimleridir, savaşlarda kazanılmış kalıtımıdır. Bu kalıtımı, bu silâhı komünistler, parti üyeleri gözbebeği gibi koruyacak, onu Leninci ustalıkla kullanacaktır. Böylesi bir birikim, böylesi bir savaş geleneği partimizin güç kaynaklarından biridir.

Partimizin geçmişine, onun bugününe saldıranlar var. Bu saldırılar partinin ömrü boyunca sürmüştür. Kimileri TKP'nin ünlü geçmişini yadsıyor. Kimileri de dağdan gelip bağdakini kovmak isteyen gibi, bu kalıtıma iye çıkmak istiyor. Bu gibiler, baş düşmanı bırakıp, faşistleri bırakıp, NATO'yu, emperyalizmi, tekelleri bırakıp, halkımızın bu kutsal savaşını bırakıp böyle gevezeliklerle uğraşıyorlar.

İşçi sınıfı, onun yanında geniş emekçi yığınlar demokratik hak ve özgürlükler için alanlara çıkıyor. Faşist yasaların, anti-demokratik kurumların kaldırılması, devlet mekanizmasının faşistlerden, gericilerden temizlenmesi, emperyalist boyunduruğu kırmak, ulusal bağımsızlığa kavuşmak için savaşıyor. Bu savaş, sosyalizme açılan ileri demokrasi için savaşla, böylesi bir erk savaşıyla bağlıdır. Lenin der ki: «*Politik demokrasiyi bir yana bırakıp sosyalizme başka bir yoldan varmak isteyen kimse, kaçınılmaz olarak hem ekonomik hem de politik bakımdan gerici sonuçlara varır.*» Komünist Partisi bu savaşta, işçi sınıfının birliği, işçi-köylü bağlaşıklığı, ulusal demokratik cephenin kurulması için, prole-

(Devamı 8. sayfada)

Toprak ve Özgürlük

«Reformun ipi Urfa'nın Harran kapısında çekildi. Toprak Reformu hakkında idam fermanını Demirel ve AP'nin büyük toprak sahipleri yazdılar. Reformun boynuna ilmiği Türkeş ve faşist MHP taktı. MSP de mezar kazdı. Şimdi de bugünkü CHP ağırlıklı hükümet mezara çiçek dikiyor ... Cepkenli, Şivar, Şaban, Giyze, Maruda, Tahılalan ve Görzelen'de AP'li, MHP'li ağalar kan akıtıyor. Bir süre önce köylüye verildiği açıklanan toprakları ağalar geri alıyor ... Cepkenli'de Melik ağanın adamları jandarmanın desteğinde 86 köylünün toprağına elkoydu ... Urfa'da kan akıyor beyler...»

Bu sözler bir karış toprak için, ekmek, özgürlük için canlarını dişlerine takan, toprak ağalarına karşı direnen Urfa'nın yoksul köylülerinin. Bu sözler AP, MHP ve MSP gibi gerici, faşist partilerin, emekçi halkın azgın, kanlı düşmanları olduğunu sergilediği gibi, burjuva reformistlerinin, CHP ve hükümet yöneticilerinin aldatıcı yüzlerini de gösteriyor.

Milyonlarca topraksız ve az topraklı köylünün karşısına CHP yöneticileri, Köyişleri bakanı Topuz «Köye ulaşım», «Köy-Kent», «Köylüye iş bulma» gibi, sınıfsal ve sosyal çelişkileri külleyen, uydurma projelerle çıktılar. Danıştay'ın, Toprak «Reformu» yasasını kaldırmasından sonra, kasıtlı olarak yeni yasa tasarısı için hiçbir girişimde bulunmadılar, bulunmuyorlar. Üstelik hâlâ faşist MHP yanlıları Toprak Müsteşarlığı'nı ellerinde tutuyor. Bundan yararlanarak toprak ağalarıyla birlikte köylünün kanını akıtıyor, baskı ve terörle faşist örgütlenmelerini sürdürüyorlar. Dağıtılan birkaç dönüm toprak da köylülerin elinden alınıyor.

CHP ve hükümet yöneticileri ikiyüzlü politikalarıyla, reform aldatmacalarıyla yoksul köy emekçisini toprak beylerinin köleliğinde tutmaya çalışıyorlar. Ama, Urfa'nın yoksul köylüleri, CHP'li köylüler de, «Toprak ağasının AP'lisine de, faşist MHP'lisine de, MSP'lisine de, CHP'lisine de hayır!» diyorlar. Toprak istiyorlar, özgürlük istiyorlar, bunun için direniyorlar.

Milyonlarca köy emekçisinin kurtuluşu, işçi sınıfıyla bağlanıp, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, onunla çitişen toprak beylerinin egemenliğini çökertmesiyle gelecektir. İşçi-köylü bağlaşıklığı savaşlarda kurulacaktır. Komünistler emekçi yığınların savaşımlarını kentlerden köylere, köylerden kentlere dayanışma bayrağıyla örüyor, örecektir. Köylü, toprak ve özgürlüğe böyle kavuşacaktır.

İşten çıkarmalara karşı, iş güvencesi için savaş!

Lenin köşesi

Yığınların özdeneyimi

V. I. Lenin, halkın çeşitli katmanlarını ortak amaçlarda birleştirmenin, yığınları devrimin politik ordusu olarak hazırlamanın komünistlerin temel görevi olduğunu belirtir: *«Yığınlardan uzaklaşmadan, tam tersine, onlara gitgide daha çok yaklaşarak, onları devrimci bilince ve devrimci savaşıma doğru yükselterek, partinin devrimci proletaryanın öncü gücü haline gelmesini sağlamak en zor, ama en önemli bir görevdir.»* (Tüm yapıtlar, C. 44, s. 420–421.)

Lenin, yığınların eğitilmesinde ajitasyon ve propagandanın büyük rolü olmasına karşın tek başına yığınların bilinç düzeyini yükseltmek ve onları devrime doğru yönlendirmek için yeterli olmadığını açıklıyor ve şöyle diyor: *«Sınıfın tümü, geniş yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme konumuna gelmeden, ya da en azından öncüye yakın bir tarafsızlık tutumu alıp, düşmana her türlü desteği kesmeden, öncüyü tek başına belirleyici savaşa sürmek yalnızca budalalık değil, cinayettir. Ama gerçekten sınıfın tümünün gerçekten geniş emekçi yığınların ve sermayenin ezdiklerininin böyle bir konuma gelebilmeleri için yalnız propaganda, yalnız ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz politik deneyimleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası budur ...»* (C. 41, s. 78.)

Lenin, yığınların ancak eylem içinde özdeneyim edindiklerini, öğrendiklerini belirtir: *«Yığınların gerçek eğitimi, hiç bir zaman yığınların bağımsız politik savaşımından ve özellikle devrimci savaşımından ayrı düşünülemez. Sömürülen sınıfı savaşım eğitir. Ancak savaşım onun gücünü ortaya koyar, görüş açısını genişletir, savaş yeteneğini yükseltir, düşüncelerini netleştirir, iradesini çelikleştirir.»* (C. 30, s. 314.)

Lenin, yığınların eğitilmesinde yerel örgütlere büyük bir görev düştüğünü söyler: *«Parti merkezine ve birbirbine sımsıkı bağlı yerel örgütler, karşılıklı deneyim değiş tokuşu yaparak, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmalarına girişerek toplumsal yaşamın ayrımsız tüm olanlarına girerek, her türlü değişikliğe uyarak ve tüm emekçi kategorileriyle bağlanarak, bu çok yönlü çalışmayla partinin eğitimini, sınıfın eğitimini, yığınların eğitimini sistemli bir biçimde yürütmek zorundadırlar.»* (C. 41, s. 191.)

Leninci ilkelere bağlı olan TKP, komünistler işçi sınıfının, emekçi yığınların kazanılmış deneyimlerden ders çıkarmaları, sınıfsal çıkarlarının bilincine varmaları, partinin Leninci rotasından yürümeleri için vargüçle çalışıyorlar.

Holdingçiler ve halkımız

TÜSİAD, holdinglerin 1978 yılı kârlarını açıklarken, bu yılın kendileri için «altın» yıl olduğunu vurguluyor. Koç Holding, yoklukların, kuyrukların uzayıp gittiği, ülkenin faşist saldırılarla kan gölüne döndüğü bu yılda kârlarını 566 milyon liraya çıkarttı. İş Bankası 707 milyon lira kâr etti. Çeşitli holdinglerin paylarının bulunduğu kimi şirket kârlarını yüzde yüz arttırdı. Metalurji işçilerinin, Maden-İş'in toplu sözleşmelerde karşı karşıya geldiği MESS patronları en çok kâr edenler arasında.

Tekelci, holdingci patronlar için böylesine kârlı olan 1978 yılı işçi, emekçi, küçük ve orta köylü, esnaf ve zanaatkârlar, genellikle bir avuç tekelci holdingler dışındaki tüm sınıf ve katmanlar için durumlarının daha da ağırlaştığı, kötüleştiği bir yıl oldu. Bu yılda ekonomik bunalım daha da derinleşti. Enflasyon, pahalılık işçi ve emekçi yığınların satın alma gücünü, reel ücretleri düşürdü. Toplu işten çıkarmalarla 1978 yılında işsizler ordusuna 40 bin kişi katılırken, küçük ve orta işletmeler, esnaf ve zanaatkarlar da yıkıma uğradılar. Ulusun büyük çoğunluğu emperyalizme bağımlılığın, işbirlikçi tekelci patronların egemenliğinin yarattığı bunalımın yükünü, sıkıntılarını çekiyor. 1979–1980 yıllarında tekelci burjuvazi, UPF'nin dayatmaları, NATO'ya bağlılık, daha onbinlerce işçiyi toplu işten çıkarmalarla karşı karşıya bırakıyor.

Durum, ülkedeki bunalımdan, yalnızca tekelci, holdingci patronların kârlı çıktığını açıkça gösteriyor. İşbirlikçi tekelci patronlar sömürü ve kârlarını güvence altına almak için emperyalizme bağımlılığı ayakta tutmaya çalışıyor, her bakımdan eksiksiz güvenecekleri bir hükümet istiyorlar. CHP ağırlıklı hükümeti açık biçimlerde işçi ve emekçi haklarına karşı yürütmeye, özellikle de toplu sözleşme görüşmelerinde daha etkinlikle kendi yanlarında yer almaya zorluyorlar. Gerici-faşist seçenekleri de her zaman yedekte tutuyor, faşist tırmanışı körüklüyorlar.

CHP ağırlıklı hükümetin emperyalist dayatmalara, tekelci patronlara boyun eğme, onlara ödün verme politikası holdingçilere kâr sağlıyor, gericiliğe güç katıyor. Ülkenin, halkın bugünkü durumu, bu ekonomik sosyal yıkım, emperyalizme, işbirlikçi tekelci-holdingçilere karşı tutarlı bir politika izleyecek ileri demokratik bir erkin zorunluğunu gösteriyor.

M İ L İ T A N L A R D A N

Kadınların yürüyüşü

«İlerici kadın hareketi engellenemez», «MHP ve ÜGD kapansın, İKD'ye konan yasak kalksın» belgileri altında Temmuz sonunda İstanbul, İzmir, Bursa-Balıkesir, İzmit-Adapazarı ve Ekişehir'den gelen otobüslerle Ankara'ya kadar süren kadın yürüyüşü başarıyla gerçekleşti. Katılmak isteyenlerin çokluğu karşısında katılanların sayısı kura ile sınırlandırıldı. Yürüyüşe, faşist kırımlarda eşini, çocuğunu kaybetmiş analar da katıldı. Binlerce ilerici kadın da yurdun diğer yerlerinde eylemler düzenlediler. Arkadaşlarına yardımcı olabilmek için pazarlarda çeyizlerini sattılar. Bir yevmiyelerini bağış verdiler. 500 kadın, üye sayısı 15 bine yaklaşan İKD'ye konan yasağın kaldırılması, demokratik güçler üzerinde gittikçe yoğunlaşan baskının geniş yığınlara duyurulması için yürüdü. Özellikle, cinayet yuvası MHP ve yan kuruluşlarının kapatılması için haykırdıkları belgileri halk yol boyunca övgüyle, coşkuyla izledi. Belgiler, en geniş yığınlara ulaştı. Yurt içinden ve dışından çok sayıda sosyalist, ilerici, demokratik parti ve örgütler dayanışmalarını gösterdi.

Yürüyüş, bu başarıların yanısıra, katılanların savaşkanlık ve bilinç düzeyini göstermesi bakımından önemli bir gösterge oldu. Hükümet yetkilileriyle görüşmek üzere il sınırından Ankara'nın merkezine doğru 5 otobüsle yola çıkan ilerici kadınların temsilcileri yoldan çevrildi. Sıkıyönetimin, jandarmaların baskılarını, süngü tak emrini, kadınları saçlarından sürükleyerek otobüslere bindirmek istemelerini, dipçiklemelerini kadınlar yiğit bir direşkenlikle karşıladılar. Yürüyüşün havadan helikopterle, karadan da 1–2 bölük askerle izlettirilmesi onların savaş kararlılığını kıramadı. İlerici kadınlar anti-demokratik baskılara, zorbalığa karşı örgütlü, kararlı ve militanca çıkışın başarılı bir örneğini verdiler.

Faşist yuvalar açık dururken demokratik bir kadın örgütünü kapatan, demokratik istemler için yürüyen kadınlara en sert baskıları yönelten, Ankara'nın kapısını sermaye örgütlerine ardına kadar açarken, Soda işçilerine olduğu gibi ilerici kadınlara da kapatan CHP ağırlıklı hükümetin gerçek yüzü kamuoyuna somut olarak bir kez daha sergilendi.

Türkiye'de ilk kez gerçekleşen böylesi bir kadın eylemi şunu gösterdi: Tüm baskılara karşın «İlerici kadın hareketi engellenemez!»

Miting öncesi

İzmir'de yapılan «MHP ve ÜGD kapatılsın, Türkeş tutuklansın, faşistlerden hesap sorulsun!» mitingine yöremizde nasıl hazırlandık:

İzmir ve kasabalarında yoğun bir çalışma sürdürülüyor. Yöremizde bu miting geniş emekçi yığınlarınca, anti-faşist güçlerce destekleniyor. Böylesi güçlü anti-faşist bir çıkışı karalamak, ilerici güçlerin birliğini bozmak, zayıflatmak için gerici-faşist ve Maocu odaklar boş durmuyor.

Karabağlar İGD yönetim kurulu üyesi Kocaoğlu Ramazan'ı Maocu faşistler kaçırıp dövdüler. İGD'li gençlerin Ramazan'ı Maocuların elinden kurtarmasından sonra polis harekete geçip onu tutukladı. Faşist gardiyanın zamanında Ramazan'ı hastaneye göndermemesi sonucu Ramazan komaya girip Ege Üniversitesi hastanesinde şehit oldu ... 1.000 kadar İGD'li yurtseverin, Ramazan'ın cenazesini almak için 8 Ağustos günü, morga gittikleri sırada Halkın Yolu ve Dev Sol yanlısı karanlık kişiler yurtseverlere ateş açtılar. Burada 5 arkadaşımız yaralandı.

Ertesi gün saat 9'da Menemen'de pazar dolayısıyla ilerici gençler halkımıza bildiri dağıtıyor, MHP ve ÜGD'nin kapatılması için çalışmaları sürdürüyordu. Maocu faşistler kahvelerin önünden geçerken yine ateş açtılar. Menemen İGD yöneticilerinden iki arkadaşımızı kurşunla yaraladılar. Tam 16 boş kovan bulundu. Yine aynı gün Aliağa'da bir gurup İGD'li gencin üzerine bilinmeyen kişiler saat 17.30'da ateş açtı. Yaralı yok. Bu kanlı saldırıları MHP ve ÜGD'yi kurtarmak için Maocu faşistler ve bazı Dev Sol'cular sürdürüyor. İGD'li gençler, Menemende kahveleri ve yazlık sinemaları dolaşarak halkımıza faşistlerin oyunlarını açıklayıcı konuşmalar yaptılar. 10 Ağustos günü de bildirilerle Menemen, Aliağa, Bergama, İzmir ve bütün yörede bu eylemlerini daha büyük bir kararlılıkla sürdürdüler.

Bizi hiçbir kuvvet, işçi sınıfının yolundan saptıramaz. «MHP ve ÜGD kapatılsın, faşist Türkeş'ten hesap sorulsun!» belgilerini kanımızın son damlasına kadar hayata geçireceğiz. 18 Ağustos mitingine bu bilinçle katılıyoruz.

Ege'den bir genç

Devrimci tutum

Ülkemizde, işbirlikçi tekelci burjuvazinin sömürüsü her geçen gün artıyor. Gözü dönmüş sömürü düzeni, işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın kuru ekmeğine dahi azgınca saldırıyor.

Yaşamak hayat pahasıyken, bir de yokluk içinde, karaborsa yalan, talan, dolan almış başını gidiyor.

İşte, geçtiğimiz aylarda işbaşı yaptıktan 1,5 saat sonra fabrikanın arkasında bir kamyon Aygaz tüpü stok edildiği fabrikada yayıldı.

Bunun üzerine tüm işçi arkadaşlar tüplerin yanina gittik. Tüplerin başında bekleyene:

— Emekçi halkımız bir gün önceden çocuğu kucağında tüp kuyruğunda sıradayken, niçin bu tüpler burada?

— Analar, çocuğuna bir kaşık mama pişirmek için günlerce tüp kuyruğunda beklerken, senin tüpleri burada stok etmeye hakkın yok! . . . dedik.

İşçi arkadaşlarla tüplerin başında bekleyeni dövecektik ki, sonradan onun da işçi olduğunu görünce vazgeçtik. Daha sonra, Fatih ve Eyüp belediyesine haber verdik. Saat 12.00 de ancak geldiler. Belediyeciler geldiğinde tüplerin sahibi de gelmişti. Bir kenara çekilip aralarında konuştular. Ve belediyeciler bize:

— Tamam meseleyi hallettik ... deyip, bizi atlatmaya kalkıştılar. Ancak biz işçi arkadaşlar onlara:

— Size güvenmiyoruz. Sizler de kokuşmuş düzenin batağındasınız, yaptığınız namussuzluktur ... dedik.

Fabrika çevresindeki tüm mahallelere haber salıp, tüpleri civar mahallelerden gelenlere dağıtmaya başladık.

Biz Demirkapı'da Uzel Traktör fabrikasından işçiler olarak, işçi sınıfımızın devrimci duyarlığını dost düşman herkese gösterdik.

Bunu dost düşman böyle bile ki, biz tüm işçiler dünyanın neresinde olursak olalım, bu ve buna benzer tüm vurguncuların her zaman karşısında olduk, olacağız da ...

Bu böyle biline, böyle yazıla ...

Uzel'den bir işçi

PARTİ YAŞAMI

Ara seçimler

Ara seçimler, anti-demokratik yasaların yürürlükte olduğu, baskı ve saldırıların yoğunlaştığı bir ortamda yapılacak. Herşeyden önce TKP üstündeki yasağın sürdürülmesi, 141, 142 gibi faşist maddelerin yürürlükte olması bu seçimlerin anti-demokratik niteliğini gösteriyor. Bütün bunların üstüne, ilerici örgütleri kapatan, ilerici yayınları yasaklayan, doğu illerinde terör estiren sıkıyönetim uzatılmıştır.

TKP, aday gösterememesine karşın, işçi sınıfının bağımsız politikası ışığında seçimlere aktif katılmaktan geri durmayacak. Komünistler seçimleri, parlamentoyu halk yığınlarının istemlerini dile getirmek, savaşlarını desteklemek için bir kürsü olarak görürler. Parlamentoya işçi ve emekçilerin çıkarlarını en tutarlı savunan adayların girmesi için çalışırlar. Değişik burjuva partilerinin sömürü ve baskı düzenini, tekelcilerin, toprak ağa ve beylerinin çıkarlarını savunan politikalarını, parlamento oyunlarını halk yığınlarının gözleri önünde sergilerler. TKP, seçimleri, parlamenter çalışmayı küçümseyen görüşleri de, parlamentarizme saplanan, parlamenter çalışmayı işçi sınıfının, halkın yığın savaşımlarından daha önemli gören ve öne çıkartan tutumları da eleştirir.

TKP'nin bu seçimlerde hedefi Lenninci politikasını, bunalımdan devrimci çıkış yolu için ulusal demokratik güçlerin cephe birliğinin, ileri demokratik bir erkin gerekliğini en geniş yığınlara duyurmak, işçi sınıfının, tüm ilerici demokratik, yurtsever güçlerin eylem birliği yolunda adımlar atmak, böylelikle gerici, faşist güçleri geriletmektir.

Komünistlerin vazgeçilmez ilkesi TKP'yi çok yönlü güçlendirmektir. İşçi sınıfının tekellere karşı yürüttüğü çetin toplu sözleşme savaşımını vargüçle desteklemektir. Seçim kampanyasını, yığınların parlamento dışı savaşımlarına bağlı kılmaktır.

TKP, programı temelinde, halkımızın güncel istemlerini tüm ulusal demokratik güçlerin, özellikle bu seçimlerde eylem birliğinin platformu olarak ortaya koyuyor. NATO'dan çıkılması, emperyalist üslerinin sökülüp atılması gibi anti-emperyalist; faşist MHP ve örgütlerinin dağıtılması, devlet aygıtından faşistlerin temizlenmesi gibi anti-faşist; sıkıyönetimin anti-demokratik yasaların, TKP üzerindeki yasağın kaldırılması, Kürt halkı üstündeki ulusal baskılara son verilmesi gibi genel demokratik; ücretlerin, maaşların, küçük üreticinin taban fiyatlarının arttırılması, vergi yükünün tekellere yüklenmesi, demokratik toprak reformu gibi anti-tekelci, anti-feodal; silâhlanma yarışına son verilmesi, sosyalist ülkelerle dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi, barışçı, blok dışı bir dış politika izlenmesi gibi barıştan yana istemleri savunan adayları destekliyor. Böylesi bir platform temelinde ara seçimlerde eylem birliğinin sağlanması, bağımsız, TİP'li, TSİP'li, CHP'li ve Kürt demokratlarından ilerici adayların bu güçlerce ortaklaşa desteklenmesi için savaşıyor.

Tüm emekçiler! İşçi sınıfının yerli-yabancı tekellere karşı savaşımını vargüçle destekleyin!

TKP'ye saldırılar

Gerici, faşist, Maocu basın için TKP boy hedefidir. Egemen sınıfın temsilcileri TKP'ye karşı sürekli, eşgüdümlü bir kampanya yürütüyorlar. İşçi sınıfının, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci eylemleri yükseldikçe bu saldırılar yoğunlaşıyor, manşetlerde boy gösteriyor.

Bu halk düşmanları, uluslararası anti-komünizmin eski-yeni bütün yöntemlerini kullanıyorlar. Yalan, karalama, çarpıtma, ihbar başlıca silâhlarıdır. Hitler'in propaganda şefleri *«Yalanı büyük söyleyeceksin. İnanmasalar bile iz bırakır»* derlerdi. TKP'yi «dışa bağımlı» bir parti gibi göstermek, «Sovyet tehlikesi» masalını yaymak, TKP'nin öteki partilere, sendika ve yığın örgütlerine «sızdığı», onları «ele geçirdiğini» ileri sürmek, Türkiye Kürdistanı'nda «bölücülük» yaptığını yaymak, TKP'yi «sol» maskeli terör örgütleriyle bir kefeye koymak, «iç savaş kışkırtıcılığı» ile suçlamak gibi yalanlar bu ilkenin uygulanmasıdır.

Emperyalist merkezler, gerici, faşist, Maocu basın, bu saldırılarında ilerici güçlerin bölünmüşlüğünden, sağ ve «sol» oportünizmin TKP'ye karşı saldırılarından alabildiğine yararlanıyorlar. Aybar'ın anti-Sovyetik, anti-TKP görüşlerinin Hergün'de, Aydınlık'ta geniş yer bulması raslantı değildir. Aynı yayın organları, TKP'nin politikasını serüvenciliğe yol açacak biçimde çarpıtan, partinin Leninci birliğine saldırılarını sürdüren broşür ve yayınlara da dört elle sarıldılar. TKP'nin politikası burjuva kuyrukçuluğuna, sağ eylemsizliğe de «sol» sekterliğe, serüvenciliğe, «devrimci» gevezeliğe de, kesinlikle kapalıdır. Leninci politikasını her tür çarpıtma girişimine karşı TKP kesin tutum alınca, bu karalama manevrası da bozguna uğradı.

Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin başta gelen amacı, bu sömürü düzenine karşı savaşta başı çeken devrimci güç işçi sınıfını bölmek, onu zayıf düşürmektir. Faşist saldırılar, Maocu provokasyonlar, sosyal reformist yöntemler hep bu amaca bağlıdır, TKP'ye karşı yürütülen anti-komünist kampanyanın nedeni de budur. Komünistlerin görevi düşmanın bütün saldırı yöntemlerini iyi izlemek, sıcağı sıcağına onların içyüzünü, sınıfsal niteliğini açığa çıkarmaktır. Düşmanın istediği oyuna gelmeden, onun içinde debelendiği bataklığa düşmeden, kısır tartışmalara sürüklenmeden sınıfsal tutum almaktır. TKP'nin başta gelen görevi, işçi sınıfının çetin koşullarda yürüttüğü politik-ideolojik sınıf savaşımını örgütlemek, başarıya ulaştırmaktır.

TKP 60'ına bastı

(5. sayfadan devam)

taryanın hegemonyayı ele alması için savaşıyor.

İşçi sınıfının, Türkiye proletaryasının, devrimci yığınsal savaşları gelişiyor. Bu savaşlar ileri demokratik devrimci aşamadan geçerek, son ve kesin savaş kapitalizmi, sömürü düzenini kökünden yıkmak, sosyalizm-komünizme varmak savaşı olacaktır.

Komünistler, bu amaca, böylesi bir savaşa bağlı oldukları için komünisttirler. Komünistler, TKP 60 yıl boşuna savaşmadı.

Çember daralıyor

(1. sayfadan devam)

gericiliğin güçlenmesine, faşist tehlikenin artmasına olanak sağlıyorlar.

Kuşkusuz faşist tehlike MHP ile sınırlanmıyor. Emperyalist güçler, CIA, işbirlikçi tekelci sermaye var bu tehlikenin ardında. MHP bu düşmanın örgütlü, vurucu gücü. Ama, bu faşist partinin kapatılmasıyla tüm gericilik büyük bir yumruk yiyecek, ileri demokrasi savaşımında önemli bir adım atılacaktır.